

Arrest

nr. 86 138 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 26 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde voor de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 januari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. OOMS en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 16 februari 2006 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, 3° lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 4 september 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de vermelde aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk werd verklaard.

Verzoeker keerde terug naar zijn land van herkomst.

Op 18 oktober 2006 huwde verzoeker in Macedonië met mevrouw A. N, van Belgische nationaliteit.

Op 28 januari 2008 werd aan verzoeker een visum lang verblijf (type D) afgeleverd met oog op gezinshereniging met zijn echtgenote.

Op 21 mei 2008 besloot het parket van de procureur des Konings te Antwerpen niet over te gaan tot de erkenning van het buitenlands huwelijk.

Op 28 oktober 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 februari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard.

Op 10 april 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in, ditmaal in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 9 juni 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als bloedverwant in opgaande lijn ten laste van zijn Belgische dochter.

Op 25 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op 23 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op 28 november 2011 nam de gemachtigde voor de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aangevraagd op 09.06.2011 door:

Naam: J.

Voorna(a)m(en): Q.

Nationaliteit: Macedonische

Geboortedatum: (...) 1961

Geboorteplaats: S.

Nationaal Rijksregisternummer: (...)

Verblijvende/Verklaart te verblijven: (...) ANTWERPEN

geweigerd om de volgende reden:

Daar betrokkene een aanvraag gezinshereniging ingediend heeft op 09.06.2011 in de hoedanigheid van ascendent ten laste van een Belgische onderdaan, kan betrokkene zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08 juli 2011.

De ascendent van een meerderjarige Belg kan niet genieten van het recht op gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 149 van de Grondwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel in toepassing van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en het beginsel van de redelijke termijn. Verder voert verzoeker de

schending aan van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van het middel, zet verzoeker uiteen wat volgt:

“De bestreden beslissing die zich ertoe beperkt zich te beroepen op de wet van 08/07/2011, welke het recht op gezinshereniging voor de ascendent van een meerderjarige Belg heeft afgeschaft, maakt foutieve toepassing van de wet, en begaat een manifeste schending van het GELIJKHEIDSBEGINSEL, waar voor de ene rechtszoekende wél, en de andere géén toepassing werd en wordt gemaakt van de genoemde wet van 08/07/2011 wat betreft DE VOORAFGAAND aan de tot standkoming van deze wet regelmatig en ontvankelijk ingediende aanvragen tot gezinshereniging.

Tevens is er flagrante schending van de rechtszekerheid, waarbij een wettelijk geregelde toestand tijdens de behandeling van de aanvraag ingrijpend werd gewijzigd, en in deze onmiddellijk toegepast werd op de lopende aanvraag.

Aldus werden de verzoeker en ook de referentiepersoon (zijn dochter) voor schut gezet.

Tevens werd tegelijk en in dezelfde beslissing, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen, zonder aanduiding vanaf wanneer die dertig dagen aanvangen, noch wanneer die aflopen!

Tenslotte is de bestreden beslissing (inzoverre het BGV betreft) een aanslag op het onbetwistbare recht van de appellant om ZELF zijn belangen waar te nemen voor de Raad bij de behandeling van zijn zaak op de terechtzitting, omdat bij uitvoering van de bestreden beslissing (gedwongen of vrijwillig) appellant de facto zijn beroep en het recht op beroep, niet zou kunnen waarnemen of doen gelden. Dat de vertegenwoordiging door een advocaat slechts een faculteit is, doch geenszins kan worden opgelegd of opgedrongen.

Tevens moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een flagrante INBREUK uitmaakt op het bepaalde van het E.V.R.M.. en het I.V.B.P.R. -waar deze beide internationale verdragen inzake mensenrechten, en welke dwingend toepasselijk zijn op de Belgische rechtsorde- in fine het RECHT op familie, te meer daar verzoeker alléénstaande is en alléén maar zijn dochter, met haar man (zijn schoonzoon) en vijf kleinkinderen heeft, en in zijn thuisland niets of niemand heeft.

Dat er uit dien hoofde meervoudige aanleiding is om de bestreden beslissing teniet te doen.”

Artikel 149 van de Grondwet kan niet dienstig worden ingeroepen, aangezien dit artikel betrekking heeft op de organen die deel uitmaken van de rechterlijke macht, en bijgevolg enkel kan worden aangevoerd tegen jurisdictionele beslissingen. De bestreden beslissing betreft *in casu* een administratieve beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel. Zo wordt verwezen naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens worden ook de feitelijke gegevens die aan de beslissing ten grondslag liggen duidelijk uiteengezet. Zo wordt verduidelijkt dat verzoeker die een gezinshereniging heeft aangevraagd in de hoedanigheid van “ascendent ten laste” van een Belgisch onderdaan, zich nu niet meer kan beroepen op artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011. Er wordt duidelijk vermeld dat een ascendent van een meerderjarige Belg, volgens de gewijzigde bepaling 40ter van de vreemdelingenwet, niet meer kan genieten van een recht op gezinshereniging. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing goed begrepen heeft. Verzoeker betwist overigens niet dat hij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in de hoedanigheid van “ascendent ten laste” en evenmin betwist hij dat ingevolge de wetwijziging van 8 juli 2011 de gezinshereniging voor ascendenten werd afgeschaft.

De motivering van de bestreden beslissing motivering is pertinent en draagkrachtig. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker lijkt aan te geven dat er een foutieve toepassing van de wet werd gemaakt, wijst de Raad er op dat de wet van 8 juli 2011 geen overgangsbepalingen bevat. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F). *In casu* is er absoluut geen sprake van een onherroepelijk vastgesteld recht. Verzoeker diende slechts een ontvankelijke aanvraag tot gezinshereniging in als ascendent ten laste van een Belg. Er was helemaal nog geen beoordeling ten gronde geschied van het ten laste zijn door de verwerende partij. Zodat verzoeker niet met zekerheid kan stellen dat hij in aanmerking kwam voor gezinshereniging met zijn dochter. Er was hoe dan ook nog geen definitieve beslissing terzake genomen. De verwerende partij die op 28 november 2011 een beslissing heeft genomen, was er aldus toe gehouden om toepassing te maken van deze nieuwe wet. Aangezien de nieuwe bepaling 40ter van de vreemdelingenwet ascendenten van een meerderjarige Belg uitsluiten van een gezinshereniging, kon de verwerende partij niet anders dan vaststellen dat verzoeker zich niet kan beroepen op een gezinshereniging.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en hij daarbij kritiek uit op de wet, dient de Raad te duiden dat hij niet bevoegd is wetskrachtige bepalingen te toetsen aan de Grondwet. De Raad kan deze kritiek van verzoeker dan ook niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (*cf.* RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

In zoverre verzoeker meent een schending van het gelijkheidsbeginsel te kunnen aanvoeren doordat voor de ene rechtszoekende toepassing wordt gemaakt van de wet van 8 juli 2011, terwijl voor een andere rechtszoekende geen toepassing wordt gemaakt van de wet, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker zijn betoog op geen enkele wijze staft noch verder toelicht. Dergelijk vaag betoog laat de Raad niet toe te besluiten tot een schending van het gelijkheidsbeginsel door de verwerende partij.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid binnen het bestuur (I., OPDEBEEK, M., VAN DAMME, (eds), “Beginselen

van behoorlijk bestuur”, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, p. 315 - 349). Het algemeen rechtsbeginsel van de niet retroactieve werking van de wet zoals omvat in artikel 2 van het BW is een toepassing van dit rechtszekerheidsbeginsel.

Het is niet omdat de oude regeling die van toepassing was op het ogenblik dat verzoeker zijn aanvraag indiende gunstiger was, dat het bestuur de bestaande en van kracht zijnde wetgeving terzijde dient te schuiven bij de behandeling van de aanvraag van verzoeker. Bestuursorganen kunnen immers slechts worden geacht om door hen bij de burger opgewekte verwachtingen te honoreren, binnen de contouren van de hen door het objectieve recht verleende – wettelijke – bevoegdheidsopdracht.

De aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen daar het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel moeten wijken voor het legaliteitsbeginsel. Het rechtszekerheidsbeginsel werkt niet *contra legem* en vermag het legaliteitsbeginsel niet doorbreken.

Tevens dient er op gewezen te worden dat het recht op rechtszekerheid ingeperkt kan worden door de wetgever voor zover daar een objectieve en redelijke verantwoording voor is en op voorwaarde dat hij dit zonder discriminatie doet. Wat betreft de objectieve en redelijke verantwoording heeft de wetgever aangegeven op deze wijze de toenemende immigratiestroom waarvan aanvragen tot gezinshereniging de belangrijkste vorm is en waarbij vaak misbruiken werden vastgesteld, te willen inperken. Aldus lijkt aan de eerste voorwaarde te zijn voldaan. Wat de tweede voorwaarde betreft, tonen verzoekers op geen enkele wijze aan dat er *in casu* sprake is van een discriminatie.

Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618,). Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 *in fine* van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat aan te duiden op welke wijze deze rechtsregels zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. Bovendien heeft dit artikel betrekking op de criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen partners, hetgeen *in casu* niet relevant is. Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van de redelijke termijn. Verzoeker zet op geen enkele wijze uiteen waarom hij acht dat *in casu* de redelijke termijn werd geschonden. Ook deze aangevoerde schending is niet ontvankelijk.

In zoverre verzoeker stelt dat in het bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangegeven dat hij het grondgebied binnen de 30 dagen dient te verlaten doch dat er geen aanduiding wordt gegeven vanaf wanneer de 30 dagen dan wel aanvangen en wanneer deze zijn afgelopen, toont verzoeker niet aan welke wetsbepaling of rechtsbeginsel hij hierdoor geschonden acht. In zoverre verzoeker hiermee zou doelen op een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wijst de Raad er op dat de motiveringsplicht niet inhoudt dat de motieven van de motieven worden opgenomen in de bestreden beslissing en of dat motieven die evident zijn, worden vermeld. *In casu* is het duidelijk en evident dat de termijn begint te lopen vanaf de betekening aan verzoeker aangezien de beslissing slechts tegenstelbaar is aan verzoeker vanaf dit ogenblik. Tevens is het duidelijk en evident dat de termijn van 30 dagen afloopt 30 dagen na deze betekening. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten hem het belang ontnemt om zijn zaak zelf op terechtzitting waar te nemen, merkt de Raad op dat een persoonlijke verschijning voor de Raad geenszins een vereiste is en dat verzoeker zijn belangen op terechtzitting kan laten waarnemen middels een advocaat, waarvoor hij overigens gekozen heeft zonder dat het hem opgedrongen werd. Hoe dan ook dient opnieuw te worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze aangeeft welke rechtsbepaling of algemeen rechtsbeginsel hij geschonden acht, zodat dit argument geenszins tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Bovendien heeft het beroep dat door verzoeker werd ingediend krachtens artikel 39/79 van de vreemdelingenwet een schorsende werking waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden uitgevoerd en waardoor aan verzoeker geenszins het belang wordt ontnomen om zelf ter terechtzitting te verschijnen of zijn advocaat bij te staan, zo hij dit wenselijk acht.

Tot slot voert verzoeker ook nog aan dat hij meent dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op het bepaalde van het EVRM en van het IVBPR. In de hoofding van zijn middel geeft verzoeker aan dat hij artikel 3 van het EVRM geschonden acht zodat kan aangenomen worden dat hij doelt op een schending van dit artikel. Wat betreft de schending van het IVBPR laat verzoeker na aan te geven welke bepaling hij geschonden acht. Het komt niet aan de Raad toe om te gaan gissen welke bepaling van dit verdrag eventueel geschonden zou kunnen zijn.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De Raad ziet niet in hoe de verwijzing naar het feit dat hij alleenstaande is, dat hij alleen nog zijn dochter, haar echtgenoot en zijn vijf kleinkinderen heeft, tot gevolg zou kunnen hebben dat verzoeker in zijn herkomstland zou worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker preciseert niet nader waaruit de schending zou kunnen bestaan. Het betoog van verzoeker laat niet toe te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU